

Een Weerzien.

huwelijk, zij zag het alles als een droom, een roes van zich-gelukkig-wanen, van niet-willendenken, van willen-vergeten, van zelfbedrog...

Het was begonnen als in een sprookje: De jonkvrouw, bedrogen in 't schoonste wat zij dacht te bezitten, zat neer in droeve wanhoop, dagen achtereen... Toen gebeurde het, dat een schoone ridder tot haar kwam...

Ja, het had als van een sprookje geleken, het ontluiken van die nieuwe liefde. *De Kleine Johannes* had ze niet neergezet in haar boekenkastje, tusschen de andere lievelingsboeken. Ze had 't gelegd in een achteraf-hoekje van haar schrijfbureautje, met zijn brief, zijn portret en andere kleine dingen, die haar aan hem zouden herinneren: een paar bloemen, droogverdord, geplukt op een wandeling met hem, een briefje, leuk-verward, dat kleine Frans haar geschreven had, weinige dagen nadat hij weer vertrokken was. En toen ze dit alles met een papier omwikkeld had, een koordje erom had geslagen, zag ze naar het pakje en dacht: Wat nu?... Ze deed 't zoo kalm, alsof ze wat prullen bijeendeed, die aan een ander toebehoorden. Ze was vreeselijk kalm, dagen en dagen. Beneden in de huiskamer, sprak ze vriendelijk en verstandig met haar ouders en Karel...

Den Oudejaarsavond ging ze met haar moeder naar de kerk. Zwiggend liep ze naast haar voort. Ze had jarenlang dien avond gevonden gelijk aan andere avonden, 't plechtige dat de menschen er in zagen, wat banaal en zichzelf-opgedrongen gedacht. Hoe kwam 't dat ze zich nu zoo anders voelde, dat een vreemde angst haar bedrukte? Ze had 't wel zacht willen uitschreien, ongezien, in een eenzaam hoekje. De menschen schuifelden langs haar, in geheimzinnig-zacht voortbewegen, alsof ze verzachtten hun voetstappen en stemmen. De klokken bomden zwaar door de lucht, alles vullend met geluid, en toch hoog en verre. Hier en daar, op 't plein, op hoeken van straten, waren tentjes, waarin, achter 't walmend olievlammetje, een koopvrouw, in wond'ren schijn van licht en donker.

In de kerk verdween, voor een poosje, die stemming van angstige bezwaardheid. Ze zag den predikant, met zijn blozend-welgedaan

gelaat... Hij, die schatrijk was, sprak over de armen en hun ellenden!... Hij, bij wien 't altijd jolige pret in huis was, sprak over de smart en 't lijden... En hij prees de lankmoedigheid aan, 't stille berusten, 't vertrouwen op God... Zij keerde haar blikken af van dien man, en zag, hoe er menschen waren, die snikten in hun zakdoek. Was 't om de woorden van den predikant? Ja, zijn stem klonk ontroerend, 't leek wel of hijzelf een lijder was als die vele ongelukkigen en bedroefden hier. Maar wisten ze dan niet, dat zijn leven vol was van rijkdom, van genieting en vreugde? Wat gaf hem 't recht hier als trooster op te treden? Sprak hij niet als een blinde over de kleuren?

Maar toen 't galmende gezang als een storm bruischte door de ruimte van de kerk, in zware orgeling van tonen, begon 't gevoel van zooveen weer te angstigen in haar borst... Ze ging denken over die allen hier bijeen, met hun hartstochten en ondeugden, hun lasten en plichten, zich verzamelend op dezen avond, gewoonte van eeuwen, in één gebouw, om samen, de oogen neergeslagen, de handen gevouwen, te bidden en te zingen.

En een gevoel van bewonderende vrees kwam in haar voor de macht van dat ééne willen, dat hen allen hierheen dreef.

Thuis was 't het oude doen van elken Oudejaarsavond: een kaartje-leggen, teugjes slurpen uit de glaasjes heete punch, 't laten smelten in den mond van de weeke, beboterde kastanjes... Ze bleef 't jaar niet uit zitten met de anderen, maar ging tegen elven naar haar kamer... Ze kleepte zich langzaam uit, wat ontsteld over de kalmte, die als een obsessie op haar teruggevallen was, na het geheimzinnig-angstigen van haar ziel in de menschen-volle straten en de plechtig aandoende kerk.

Ze wachtte op de twaalf torenslagen buiten. Onmiddellijk daarop was er beneden in huis een weinig rumoer: een schuiven met stoelen, een plotseling drukker gaan van stemmen. De meiden waren er nu ook, wist ze. 't Was 't algemeene gelukgewensch om 't nieuwe jaar... Buiten klonken knallende vreugdeschoten, dicht volgend opeen... Ze voelde zich nu ijzig-kalm, in strakgespannen berusting...